

Hoofdstuk 1: Op weg

De tafel lag vol papieren.

Amelie zat op haar knieën op de stoel en schoof een potlood heen en weer. Voor haar lag een grote kaart.

Wegen kronkelden als lijnen door het papier, van het huis tot ver voorbij de stad. Tommy boog zich eroverheen.

“Als we hier links gaan,” zei hij, “komen we langs het bos. Dat is korter.”

Matheo keek aandachtig mee. Hij wees naar een stip aan de rand van de kaart. “En hier is de zee,” zei hij zacht. “Zie je? Helemaal aan het einde.”

Amelie glimlachte. “Dat is ver,” zei ze. “Maar wel mooi.”

De planning groeide langzaam. Er kwamen lijstjes bij. Wat mee moest. Wat niet vergeten mocht worden. “Warme truien,” zei Tommy terwijl hij schreef. “En laarzen,” voegde Amelie toe. “Voor als het waait aan zee.” Matheo keek even op. “Misschien ook iets om te tekenen,” zei hij. “Of om te schrijven.” Amelie knikte. “Voor een dagboek bij te houden.” De ouders luisterden glimlachend. Ze lieten hen plannen, kiezen, dromen. Dit was hún reis. Toen alles genoteerd was, vouwde Tommy de kaart zorgvuldig dicht. “Dus,” zei hij, “we vertrekken morgen.” Het werd even stil. Niet omdat iemand twijfelde, maar omdat het ineens echt werd.

Paklist

*Compass
New book
Pencil sharpener
Pencil
Pencil case
Pencil sharpener
Pencil sharpener
Pencil sharpener
Pencil sharpener
Pencil sharpener*

Die avond lag de kaart opnieuw op tafel.
Niet om te plannen, maar om nog eens te kijken.
Amelie volgde met haar vinger de weg naar de kust.
“Ik heb de zee nog nooit gezien,” zei ze.
Tommy lachte. “Dan wordt het tijd.”
Matheo zei niets. Hij keek naar buiten, waar de lucht
langzaam donker werd.
Hij voelde iets wat hij moeilijk kon uitleggen.
Alsof deze reis meer zou brengen dan alleen rust.

De volgende ochtend begon het inpakken.
De gang vulde zich met schoenen, jassen en rugzakken.
Amelie stopte haar lievelingsboek bovenaan.
Tommy vouwde zijn lijstje netjes op en stak het in zijn jaszak.

Matheo keek nog één keer rond in zijn kamer. Om zeker te zijn dat hij niets zou vergeten.

Bij het ontbijt was het stiller dan anders.

Niet omdat niemand zin had om te praten, maar omdat iedereen voelde dat dit moment speciaal was.

“Zijn we er klaar voor?” vroeg mama.

Amelie knikte meteen. Tommy grijnsde. Matheo keek even naar hen beiden en zei dan: “Ja.”

Buiten stond de auto al klaar.

De motor startte.
Het huis werd kleiner in de achteruitkijkspiegel.
De straat verdween. De stad bleef achter.
Amelie drukte haar neus tegen het raam.
Tommy vertelde honderduit over alles wat hij wilde zien.
Matheo luisterde en keek naar de weg voor hen.
Spannend.

Langs de weg, tussen de bomen, stonden hun vrienden.
De vos deed alsof hij zomaar wandelde.

De uil vloog een stukje mee en ging dan weer ergens
zitten.

Iets kleins sprong door het gras en verdween lachend
tussen de bladeren. Het was de kikker.

Niemand had hen gevraagd om mee te gaan. Maar de
dieren wisten het al.

De kinderen gingen op reis. En dat betekende: de
vrienden gingen mee.

